

MÁJUS

- Pardon. Uraságod most érkezett?
- Most. Brrr.
- Kicsit hideg eleinte, mi? Hja, az ember hozzászokik. A fejére is raktak jeget?
- Raktak. Brrr.
- Persze, persze. Az nagyon jó. És persze egészen betolták, mi? Hányas szám uraságod?
- Hányas szám?
- Hát nem nézte meg, hiszen a lábára kötözték egy cédulát a számmal és a névvel, ha van. Nekem csak számom van, nevem nincs. Még nem agnoszkáltak. Nem szűk magának az a cella?
- Nem.
- Nekem igen, mert fel vagyok puffadva. Négy nap múlva halásztak csak ki. Nem baj, csak a szemem zseníroz, belefolyt a szájamba. Magának még van szeme?
- Az egyik. A másikat kivitte a golyó. Ott ment ki.
- Revolverrel tetszett...?
- Pisztollyal.
- Az jó. Eleinte én is úgy akartam, de aztán nem tudtam pénzt kapni rá. Nekem soká tartott, de tetszik tudni, a biztos, az biztos.
- Honnan tetszett...?
- A vasúti hídról. Tetszik tudni, négy nap múlva tudtam csak följönni. Utálatos lesz az embernek a tüdeje. Pardon, zöldül már a maga hasa?
- Még nem. Hát zöld lesz?

Sajnálom. Másképp egészen szabályszerű vagyok, mondta a doktor úr. Igaz is, mondja

csak: szóke volt?

– Nem, barna. És az öné?

– Az enyém is.

– Hogy hívták?

– Pötty Pepinek hívták.

– Úgy. Uuugy. Hát hiszen akkor maga a Freinreisz Zoltán.

–Nahát?

– És én, számár, azt hittem, magához megy feleségül.

– Hát, maga a Nebbich Lajos? Én azt hittem, a magáé lesz. Hát akkor kellett nekem beugrani a Vasútról?

– És kellett nekem kiadni a pénzt arra a pisztolyra? Őrület.

– Hiszen akkor hozzám jött volna! Ha én ezt tudom, hogy nem magához akar menni, és hogy maga beugrik a vasútról... De nekem azt mondta, máshoz megy és én tudtam, hogy az csak maga lehet...

– És ha én tudom, hogy maga pisztolyokat vásárol és hogy nem akar magához menn... De nekem azt mondta, máshoz megy és én tudtam, hogy az maga...

– És ezért oszlunk mi itt ketten? Hát kihez ment akkor a Pötty Pepi?

(Egy úr a harmadik cellából):

– Hozzám.